

# HOLUBÁŘI - 1.

Pondělí, 21. března 2022

S kamarádem Jirkou Levným spolu chodíme do osmého třídy. Dnes jsme do školy nešli. Stojíme na zadní straně největšího kostela v Chebu před malým otvorem. Byl podobný třídy, jimž se házelo uhlím do sklepa. Propátrali jsme okolí, a byl v něm klid. S hekním jsem vlezl pozpátku do otvoru a spouštěl se zvolna asi dva metry uzoučkou spádnicí. Ke konci jsem jízdu zpomalil a hledal s buďákem srdcem v krku nohama podlahu...

Nic, nakonec jsem se na žebřík v pájnu Boha pustil!

Dopadl jsem na podlahu bez rázu a zjistil, že otvor je v úrovni mé hlavy. Strop byl nízký, rozhléd jsem se po malé místnosti co mi svítlo dopadlo, a hledal dveře. Dveře nikde. Na pravé straně bylo několik schodů, jež vedly ke stropu.

Vyšel jsem po nich a narazil hlavou do dveří. Zatlačil jsem a stropní dveře jsem s námahou odklopil.

S levou jsem se zasmál. Má deka na umavím podobně dveře v podlaze děsivě. Jimi se vcházelo do lochu, jak tomu říká. Byla to studená místnost bez okna, na jedné straně byla kamenná vana, do níž pátila voda a na opačném odtákala.

Chodilo se tam pro vodu.

Otvorem sjely dvě školní zbraňová ušiva a za nimi se spustil Jiří. Rozhlédl se po malé místnosti a přesvědčivě prohlásil, že toto muselo být hrozný vězení. Já mu věřím. V místnosti nad "vězení" bylo na jedné straně okno a poměrně vysoké okno, zasklené barevnými skly, a zvenčí vstupu bránila kolmá tyč.

O patro výše bylo již okno velké a barevné skla tvořila jakási svatyně, a to už šlo otevřít. Po krátkém poradě jsme rozhodli, že je to sice riskantní, ale jediná cesta šňůru.

Naše pravý do kostela a předních prostor nebyly za olem krádeže. Náš cíl byl estnám. Rozhodli jsme se být chovateli holubů. Levným způsoby jak si holuby opatřit, byl prohledat holubů hnězda na přední kostela. Tam bylo nepříjemně a stačilo jen vybrat zdatného mladého jedince.

Přední prostor kostela nám vyrazil dech. Velikost se mohl rovnat s naším fotbalovému hřbitvu. Tam mohutné cihlové pyramidy na jádru a nejmenší osm na doku. Na vrcholku každá byla velká bíláidlicová taška. Slezl jsem z trámu dolů, po čtyřech se vyplhal na vrcholek a opatrně odsunul

bíléidlici.

S mrazem v zádech jsem nevědomě hledal do hloubky pod mnou, do prostor kostela, na

lavice, oltář, kazatelnu a barevnou mozaiku podlahy. Když jsme se nabalili pohledu do hlubin pod námi, s údivem a pocitem jakási svatokrásné jsme pozorovali mohutnou trámovou konstrukci stěhy kostela.

Náš průzkum je již neskončil.

Na oltářní straně byly dvě mohutné kostelní věže. Každá z věží měla tyčí mohutné oplechování oblouky, a již se dokonce po jedné procházel. Již si netroufl.

Spokojeni s průzkumem jsme se vydali zkoumat holubní hnízda. Nebylo to snadné, jak jsme si to představovali, ale každá jsme nakonec měli tyčí holoubata a již navíc jedno mládě kavky.

Sešli jsme do malá stnosti, odkud byl plánován sestup. Oknem jsme se dlevali dolů, ale do zřevu nám nebylo. Již byl o hlavu vyšší a tak se rozhodl zkusit jít stě on. Zvolna se spouští, a dosáhl nohama úzké okno s máti a rukou se mu podařilo chytit horní okraj.

Dobře, nic tě káho, vydechl s úlevou, když stál bezpečně na parapetu okna.

Podal jsem mu tašky a zbylé dva metry na zem již byly pro nás jasně ve srovnání s první stě.

Již provedl dechberoucí věž. Spustil jsem se s okna, dokonce je přítivě. Potom jsem se pustil volně. Když jsem měl úleznou máti, tak jsem se chytil a lehce dopadl nohama na parapet. Odtud jsem ty dva metry již seskočil. Nadšení úspěšnou věž pravou jsme se vydali k útece Ohámi, prohlíželi si úlovek a ekali, a skončí vyúvání.

Hladovi jsme se vydali každému domu.

Pepa Kouba